

březen 2004

[Úvod Rady](#) [Favorite Places](#) [Marie Bartošová](#) [Minigalerie](#) [Msgr. Jiří Reinsberg](#) [Minutové Nesmysly](#)

[Mše Svaté](#) [Děkujeme Za Příspěvek](#) [Blahopřejeme](#)

Milí přátelé,

v postní době usilujeme mimo jiné také o nápravu vztahů mezi námi. Na prvním místě je to naše rodina a ti, kteří jsou k nám nejbližší. Někdy je třeba napravit mnohaleté neshody a nepřátelství. Mnohdy cítíme, že je to nad naše síly nebo nemáme ani odvahu se usmířit. Zde je na nejvlastnějším místě účinná modlitba. Snadno se to řekne, ale už hůře se vyslovuje modlitba za člověka, s nímž nemám dobré vztahy. Možná, že se nemusíme modlit hned za vyřešení problému a sporu, který mám s tím nebo oním. Ale modleme se za požehnání pro ty, kteří mě zkřížili cestu. Silnou pohnutkou nám je sám Ježíš, který volá z kříže a modlí se dokonce za své vrahy: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí co činí.“

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Rady zkušeného d'ábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený d'ábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách= Dábel, Pacient=člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla

22. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

No prosím! Tvůj člověk se zamiloval, a to tím nejhorším možným způsobem – a ještě k tomu do dívky, kterou jsi v tom seznamu nevedl! A možná Tě bude zajímat, že to malé nedorozumění s Tajnou

Policíí, které ses snažil vyvolat kvůli několika neopatrným poznámkám v jednom z mých dopisů, už mám za sebou. Pokud sis myslíš, že tím zajistíš mé dobré služby, strašně ses spletl; zaplatíš za to, i za své ostatní hrubé chyby. Prozatím k tomuto dopisu příkládám jednu knížičku, která právě vyšla. Pojednává o Nápravném zařízení pro neschopné pokušitele; je v ní spousta ilustrací a nenajdeš v ní jedinou nudnou stránku.

Vyhledal jsem si spisy té dívky a jde z nich na mě hrůza. Je křesťanka – ale kdyby jen to! Odporná, nenápadná, stydlivá, culí se, mluví jednoslabičně, vypadá jako myš. Je to nemastná, neslaná, bezvýznamná panenská žába. Ta malá bestie! Chce se mně z ní zvracet; cítím, jak i ten její spis sálá horkostí a zápachá. Když si uvědomím, jak svět upadá, dohání mě to k šílenství. Za starých časů bychom ji poslali do arény, kam patří ona a jí podobní. Ale ani tam by za moc nestála. Je to falešná malá podvodnice; však já je znám. Vypadá, že při pohledu na krev omdlí, ale nakonec dokáže umřít s úsměvem! Podvodnice v každém směru. Tváří se chladně a zdvořile – a přitom umí dělat jedovaté vtipy! A legraci si dělá i ze MNE! Špinavá nanicovatá malá stydlivka – a přitom je ochotna se tomu troubovi vrhnout do náruče stejně jako obyčejné zvíře, které se chce pářit! Když už si Nepřítel tolik potrpí na panenství, proč ji za to nezničí, místo aby tam jen stál a usmíval se?

Ale On je ve skutečnosti požitkář. Všechny ty posty, večerní pobožnosti, mučednictví a kříže – to všechno je jen fasáda nebo pěna na mořském pobřeží. Tam na moři, v Jeho moři, jsou jen samé rozkoše. On se tím netají; v Jeho pravici jsou „věčné radosti“. Fuj! On si určitě nedovede ani představit to vznešené a přísné tajemství, ke kterému se my povznášíme ve své Bědné Extázi. Tasemníku, On je tak vulgární! Uvažuje jako měšťák. Svůj svět zaplnil radostí. Jsou věci, které mohou lidé dělat celý den, a Jemu to vůbec nevadí – mohou spát, mýt se, jíst, pít, milovat se, hrát si, modlit se a pracovat. A my musíme všechno překroutit, aby nám to prospívalo! Nepřítel má v boji strašnou převahu a my se nemůžeme o nic opřít. (Ale Tebe to stejně neomlouvá. Já se s Tebou brzy vypořádám. Vždycky jsi mě nenáviděl a byls na mě drzý pokaždé, když jsi k tomu sebral dost odvahy.)

A on se teď samozřejmě seznámí s celou rodinou té dívky a s jejich známými. Cožpak tys nepochopil, že do toho domu, kde ona bydlí, on nikdy neměl vstoupit? Všechno tam čpí tím smrtícím zápachem. Dokonce je to už trochu cítit i ze zahrádky, a ten tam žije teprve pět let. Když odtamtud odchází v neděli návštěva, část toho smradu odnáší s sebou. Už to nakazilo i jejich kočku a psa. A je to dům plný neproniknutelného tajemství. S určitostí víme (je to jedna z hlavních zásad), že každý člen rodiny musí mít z ostatních nějaký prospěch – ale nedokážeme zjistit, jaký. Stejně žárlivě jako sám Nepřítel hlídají tajemství toho, co se za jejich předstíranou nesobeckou láskou skrývá doopravdy. Celý jejich dům se zahradou je jedna velká ohavnost. Dělá se mi nanic z toho, jak se podobá něčemu, co jeden lidský spisovatel napsal o Nebesích: „Místo, kde je pouze život, a proto všechno, co není hudba, je mlčení.“ Hudba a mlčení – jak to obojí nenávidím! Jak bychom měli být rádi, že od chvíle, kdy Náš Otec přišel do Pekla (a je to tak dávno, že ani lidé, kteří uvažují ve světelných letech, to nedovedou vyjádřit), jsme těmto ohavným silám nepřenechali ani jediné místočko v Pekle a ani jediný okamžik pekelného času! Všechno obsadil Hluk – ta velká síla, ten slyšitelný výraz všeho jásavého, nemilosrdného a silného – Hluk, který jediný nás chrání před hloupými pochybnostmi, zoufalými výčitkami svědomí a nemožnými touhami! Nakonec přeměníme v Hluk celý svět! Na Zemi jsme v tomto směru už dospěli hodně daleko. Ty nebeské melodie a mlčení nakonec přervěme! Ale uznávám, že ještě nejsme ani zdaleka dost hluční. Výzkum stále pokračuje. Ale Ty, Ty malý, odporný...

(zde je dopisů přerušeno a dále je psáno jinou rukou.)

Zjišťuji, že v zápalu psaní jsem si bezděčně dovolil přijmout tvar velké stonožky. Zbytek dopisu diktují svému sekretáři. Teď, když je přeměna u konce, poznávám, že je to úkaz periodický. Pověst o tom se dostala k lidem a zkrusleně to popisuje jejich básník Milton, který si vymyslel ten směšný dodatek, že prý tyto změny tvaru jsou „trestem“, který na nás seslal Nepřítel. Ale jeden moderní autor – jmenuje se nějak jako Pshow – to pochopil správně. Přeměna postupuje zevnitř a je skvělou ukázkou té Životní Síly, kterou by uctíval Náš Otec, kdyby se klaněl něčemu jinému než sám sobě.

Ve své nynější podobě toužím ještě více po tom, abych se s Tebou setkal a připoutal Tě k sobě ve věčném objetí.

Za Jeho Propastnou Výsost

Dr. Ing. Zmarchroba,

Prvního náměstka atd.,

podepsal Rouropuch

FAVORITE PLACES

The village nestled in a valley surrounded by smaller hills and a mountain range on the north side of it was the birthplace of my mother, her father and his forefathers whose documented birth and death certificates go back to the beginning of the 17th century, and are still in my family's possession. The main road connects the village to two nearby historical towns, each with a castle on a hill, a charming square and an old church. For the size of the village, a rather large pond is in the middle, and farms with popular baroque-style fronts unique only to this region, cluster around it. It provided many opportunities for gossip and social gatherings when farmwork was completed and on Sundays after church. Women also washed their laundry in the pond and, when winter arrived, ice-skating was the biggest entertainment. I dared the sometimes thin ice many times until once the ice broke and I had to be rescued from the middle of the pond. The village had only one pub, a grocery store, a post office and a larger building which provided sufficient space for meetings, games, physical exercises, dancing and other gatherings.

My grandparents were no longer farming when I was brought occasionally to their care, so I could enjoy their undivided attention and warmth of their environment. They only had a sheep, a goat, and a pig and, naturally chickens. There was no electricity then and the kerosine lamps provided the right mysterious atmosphere in which my grandfather told and retold his hunting and other stories bringing to life real and imaginary animals and birds. Several times I witnessed that the village was an unwilling host to two horse-drawn covered wagons belonging to gypsies with many skimpily dressed kids. They parked their wagons on a village green next to a statue of the Virgin Mary. I can still hear my grandparents telling me "don't go near them, they may steal you". But I could already figure it out why they would not steal me, they had too many kids of their own. They were known then for stealing other things and to my grandparents it was a mystery how they made a living.

This village became a home again to my mother when my parents' home and property was confiscated by the Communists and she had no place to live. I loved to return to this place throughout my life and later from New York whenever I could to visit my mother. Now, when she no longer lives I am still attached to the farmhouse, the history of my mother's family and my fond memories of the village and its life within. I joyfully return there every time I can because I own part of the farmhouse with a garden and can relive my early happy life there.

I also visited many interesting, exciting and charming places in the world that I would love to embrace again and again, feeling the awe, the joy and let the place penetrate my inner soul. But, in the end I love to return to my most favorite place, my home, in spite of my knowledge that it is not the most beautiful, comfortable or charming place, but, it is a place where I feel most comfortable and happy.

Dagmar P. Cermak

Zemřeli

MARIE BARTOŠOVÁ 1920 – 2004

Marie Bartošová, se narodila manželům Rozalii, roz.Trávníčkové a Jakubovi Šestákovým 26. srpna roku 1920 v Československu ve vesničce Lanžhot na jižní Moravě. V malebném Lanžhotě, položeném v krásné a úrodné krajině Moravského Slovácka, lemovaném hustými vinohrady a zahradami, vystavena vlivu tradice folkloru s barevnou bohatostí krojů a emotivních zvuků cimbálu a houslí, moje maminka vyrostla. Základní školu absolvovala v rodném Lanžhotě a ve studiích pokračovala na ekonomické škole v Břeclavi a Hodoníně. Na většinu lidí, kteří ji poznali, zapůsobila svoji přirozenou inteligencí a moudrostí. Od svých mladých let až do počátku 2. světové války se maminka věnovala a zabývala malováním vajíček, šateček a těž nádhernými lidovými výšivkami, které byly a stále jsou chloubou Moravského Slovácka a zůstávají stálou tradicí a bohatstvím moravského národního folkloru.

Po mnichovské katastrofě v roce 1939 měla Marie 19 let. Mnoho lanžhotských obyvatel uprchlo před Němci přes nacistické Maďarsko, do bezpečné oblasti Jugoslaviie. Chtěli se zúčastnit odboje proti Němcům. Mezi nimi byli její bratr Ladislav Šesták, její budoucí manžel Antonín Bartoš s bratrem Františkem a otcem Antonínem-starším. Po pádu Francie přešli všichni čtyři do Anglie. Ladislav Šesták a František Bartoš se stali letci v RAF, Antonín prošel parašutisticky výcvik pod vedení anglického SOE (Special Operations Executive) a stařeček Bartoš se stal členem dělostřelectva díky tvrzení, že je mu o 10 let mň než mu skutečně bylo. Zbývající členové obou rodin Šestáků a Bartošů, kteří nebyli v Anglii, byli internováni v německých koncentračních táborech. Maminka, Marie Šestáková, její otec, maminka, bratr, budoucí tchyně a švagr byli posláni do tábora ve Svatobořicích, Lutinu, a někteří na Pankrác.

Potom co Angličany vycvičeni čeští SOE parašutisté spáchali úspěšný atentát na Říšského protektora Reinharda Heydricha v Praze roku 1942, dokončil Antonín Bartoš svůj výcvik v SOE ve Skotsku a Anglii, byl v roce 1944 zaslán jako parašutista na tajný úkol do Nacisty okupovaného Československa. Nacisté pustili Marii a další rodinné příslušníky v naději, že se jim jejich prostřednictvím podaří dopadnout Bartoše. Jako zázrakem všichni čtyři členové rodiny, kteří opustili zemi, aby pomáhali v boji proti nacistům, válku přežili a vrátili se ke svým drahým domů, do Československa. Po skončení války moji rodiče uzavřeli manželství, otec se stal v roce 1946 členem československého parlamentu a manželé se přestěhovali se do bytu v Brně. Ladislav Šesták se oženil se svou láskou Betty z Wallesu. Betty byla členkou WRAF (Women's Royal Air Force). Bohužel, jejich manželství bylo ukončeno tragickou smrtí Ladislava v havarii. Po jeho smrti se narodil syn Jan, můj bratranec. Kratce poté, v červenci roku 1946, jsem se narodil ja, Antonín mladší.

Po komunistickém převratu v roce 1948 opustila naše rodina tajně Československo. Otec mě nesl v ruksaku na zádech sověty okupovaným Rakouskem do západního sektoru přes Švýcarsko do Francie. V Paříži jsme se přihlásili úřadům a požádali o politický azyl. Historie se opakovala: znovu byli všichni členové naší rodiny, kteří neopustili Československo, uvěznění nebo persekuováni; tentokrát českými komunisty. Po usídlení ve Francii si rodiče otevřeli restauraci zvanou "Maryša", která se stala v Paříži střediskem všech československých exulantů. Moji rodiče určitě z této restaurace nezbohatli. Starali se a živili mnoho českých a slovenských uprchlíků, kteří byli chudí, nebo hladoví anebo bez práce. V pařížských ulicích se proslýchalo, že pokud jste v beznadějně situaci, zajdete do restaurace Maryša, která patří poslanci Bartošovi a jeho ženě Marii; tam se o vás postarají. Výsledkem bylo, že po dlouhých hodinách vaření a uklízení, moje maminka dostala místo zaplacených

účtů hodinky, cestovní pasy a bezcenné trefky. Na konci ale, vzpomínali pozitivně na Maryši protože mohli pomoci mnoha lidem.

V roce 1949 nabídl bývalý československý ministr obrany, generál Ingr mému otci místo v americké protišpionážní službě (CIC) v západním Německu. Úkolem bylo donášet zprávy přes hranice z komunistického Československa a rovněž převádět lidi, kteří byli persekuováni nebo na ně byl vydán zatykač. Abychom po sobe zahladili stopy, otec jednoduše zmizel, když jsme jeli do Anglie, kde jsem se poprvé setkal se svým bratrancem Janem a tetou Betty (vdovou po Ladislavovi). Po dvou letech v Německu, kde jsme žili v různých CIC bezpečných domech, se rodiče rozhodli přestěhovat do Ameriky. 12. srpna 1952 jsme přijeli do New Yorku.

Po příjezdu do Ameriky jsme se dozvěděli, že můj strýc, František Bartoš, byl zabit během RAF tréninku. Po této události byli rodiče vždy proti, kdykoliv jsem se já nebo později i můj syn František zmínili o letectví jako o možném povolání. Bydleli jsme v Yorkville, což byla stará česká část Manhattanu. Rodiče se stali velmi aktivními členy New Yorkského Sokola, Klubu Moravan a jiných československých exilových spolků v newyorské oblasti. Maminka využila svého uměleckého talentu k práci jako výtvarnice a z otce se stal technický kreslič. Maminka se přihlásila a navštěvovala New Yorkskou Fashion Institute of Technology a stala se z ní textilní návrhářka. Nebyli jsme bohatí, ale rodiče se drželi svých morálních principů a zásad. Otec mamince vždy říkával: "Život se mnou není vždycky hezký, ale určité je pestrý..." A maminka dokázala projít přes všechna životní problémy vždy s úsměvem. Vyrůstat v New Yorku bylo pro mne velmi zajímavé a zábavné, ale vychovávat mě nebylo pro rodiče vždy tak snadné. Vždy, když selhal otcův vojenský způsob disciplíny, vše úspěšně vyřešil mamčin laskavý přístup přesvědčováním. Když otec onemocněl po odchodu do důchodu, maminka o něj láskyplně pečovala až do jeho smrti v roce 1998. Dne 10. září, 2000 udělili občané Lanžhota pamětní desku za zásluhy mému otci, stařečkovi a strýci Františkovi. Při této příležitosti pronesla maminka projev k místním obyvatelům "z patra." Za tento projev se jí dostalo velkého ocenění od čecho-američana, Johna Burra, rodineho přítele, slovy: "Pani Bartošova, to bylo elegantní!"

Moje maminka byla ve svém věku 83 let velmi aktivní a šťastná žena. Měla velmi dobrý přehled o současné politické situaci jak v Americe, tak i v České a Slovenské republice. Jejím posledním projektem byla pomoc českým historikům, Janovi Rajlovi a Janovi Kratochvílovi, dodávat historické materiály o českých pilotech RAF a českých exilových skupinách. Po dokončení publikace, na které se podílela dodáním cenných materiálů, ji Jan Kratochvíl požádal o svolení pokračovat v práci, která by se soustředila na určité členy naší rodiny. Maminka toutou myšlenkou nebyla nadšena. Souhlasila až poté, že práce bude zahrnovat i historii jiných rodin, které by si to podle ní zaslouhovaly více. Zmíněná práce se bude těžko dokončovat bez její pomoci.

Moje maminka byla hlavou rodiny Bartošovy a Šestákové. Svoji rodinu milovala nade vše, svou lásku projevovala zvláště ke svým dvěma vnukům, Janovi a Františkovi. Byla velmi hrda na jejich akademické a profesionální úspěchy. Velmi se zajímala rovněž o život svého pra-synovce Robina. Byla pyšná na úspěchy, kterých dosáhl za krátkou dobu svého pobytu v Americe. Velmi se těšila na svatbu Jana s Monikou, radovala se z příležitosti, kdy mohla být obklopena rodinou jak z USA, z Moravy (Robinovou maminkou), tak take mým bratrancem Janem, který přijel z Anglie se svým synem a se ženou. Milovala Moniku a těšila se na chvíle, které s ní stráví a více ji pozná. Maminka zemřela v úterý, 10. února, ve 3:50 ráno, v nemocnici Alexandria, obklopena svými milými. Budeme ji všichni postrádat.

Antonín Bartoš, syn

Minigalerie krajanů

Alois Peter Hanák

Svůj život naplněný křesťanskou láskou a prací pro rodinu, vlast a národní spolky začal v Brně v Československu, kde se narodil 31. července 1917. Otce ztratil velmi záhy. Zemřel na zápal mozkových blan, když panu Hanákovi byly pouhé dva měsíce. Jeho maminka plakávala a říkala, jestli najdeme nového tatínka a pan Hanák ji ještě jako malé dítě utěšoval: „Nebojte se, maminko, já vám nějakého lapnu.“

Po studiu pracoval jako konstruktér ve strojírenských dílnách firmy Baťa ve Zlíně. Měl před sebou brilantní kariéru v Baťových závodech. Přišel však únor 1948. Po komunistickém převratu vystupoval veřejně proti

komunistům a ti ho ve Zlíně prohlásili na hlavního nepřítele. Jeho život byl ohrožen, komunisté mu řekli: „Budeme tě potřebovat ještě dva roky (pan Hanák zaváděl novou metodu odlévání kovu) a pak tě dáme do uranových dolů.“ Proto na svátek sv. Václava 1948 ještě se dvěma kamarády přeplaval u Břeclavi řeku Dyji a dostal se na svobodu.

Po přeplavání řeky přespali venku a ráno šli přes pole do nejbližší vesnice. Na poli oral sedlák pole a oslovil je česky: „Tak co chlapi, jaká byla voda v Dyji?“ Kamarádi se zalekli, když slyšeli češtinu. Věděli, že řeka Dyje se různě ohýbá mezi Moravou a Rakouskem. Ptali se: „Strýčku, kde jsme?“ A on jim odpověděl: „Jste v Rakousku, jste svobodni.“ Pan Hanák říkával, že asi ten dobrý člověk tam oral 24 hodin denně. Také jim dal další pokyny kam jít do vesnice a jak se dostat na vlak do Vídně. Byla to ruská zóna a nebezpečí číhalo na každém kroku. S pomocí Pána Boha a dobrých lidí se kamarádi dostali do Vídně. Před úřadem pro uprchlíky v parku se ráno rozsadili na několika místech a koupili si rakouské noviny, aby nevzbudili pozornost, což se jim však nepodařilo. Přišel český frajer a hned se ptal: „Kluci, odkud jste, vás jsem tu ještě neviděl.“

Po formalitách nastal přesun do Salzburku, který se podařil a kamarádi se dostali do uprchlického tábora. Tábor byl přeplněn a také jídla nebylo. Pan Hanák byl přijat do strojírenské dílny jednoho Rakušana, protože stroje dobře znal. Výdělkem pomáhal lidem v táboře, kteří neměli to štěstí a talent najít si práci. Každý večer vzal pět lidí na večeři a kromě toho sbíral jablka cestou do dílny a ty jedl v práci během dne. Po pobytě v Salzburku se dostal v roce 1949 do Anglie a pracoval dále u firmy Baťa v Tillbury.

Jeho cílem byly Spojené státy americké, kam přicestoval v roce 1952, usadil se v New Yorku a žil zde do své smrti. Hned od začátku pracoval jako mechanický inženýr u různých firem jako Allied Chemical, Hydropress, Stone Webster, atd. Byl velice uznávaný pro svůj dobrý postoj k práci a talent, se kterým vyřešil mnoho komplikovaných problémů, s nimiž se při stavbách průmyslových gigantů denně setkával.

Byl členem Sokola od svých sedmi let, na což byl velmi hrdý a sokolská myšlenka byla stále na jeho mysli a vedla ho životem. V New Yorku hned začal cvičit v Sokole, zvláště jeho veletoce na hrazdě všichni obdivovali. Vykonal pro Sokol New York velmi mnoho práce. Postavil se proti prodeji Sokolovny na Manhattanu, kde ještě dnes mohou Sokolové cvičit. Byl členem Bohemian Benevolent Association, kde byl ve výboru a členem National Hall, kde byl rovněž ve výboru a vždy se aktivně

zapojil do práce.

Se svou milovanou manželkou Miladou se seznámil v roce 1977 na Martinském posvícení v Astorii, kam pak spolu rádi chodívali i na Masopustní zábavu. Pan Hanák odešel do důchodu v roce 1983 a trávil svůj skutečně zasloužený odpočinek každé léto ve svém krásném domě na břehu Long Island Sound. Zval tam kamarády a bratry Sokoly, kteří byli vděční za čas strávený v pěkném prostředí a ve veselé společnosti Hanákových. Se svou manželkou žil šťastně až do 5. února 1999, kdy si ho Pán Bůh povolal na věčnost. Po křesťanských obřadech v kostele P. Marie Karmelské bylo jeho tělo uloženo k věčnému spánku na hřbitově Pinelawn Memorial Park, Long Island, New York.

5. února 2004 jsme vzpomněli páté výročí jeho úmrtí. Byl to energický a pracovitý muž, který rád tančil, zpíval, vyprávěl vtípy a prostě miloval život. Vzpomínali jsme na dobrého kamaráda, který ochotně poradil a pomohl. Byl to vzácný krajan. Jeho rodina vzpomíná na drahého manžela, starostlivého otce, dědečka a pradědečka, který:

„Zemřel v utěšeném stáří po životě naplněném dobrými skutky a zasloužené cti.“ (1. Kniha letopisů 29,28)

Milada Hanak

Zemřeli

Oblíbený profesor Milan Baroš zemřel 18. února 2004 ve Velešovicích na Moravě. Dožil se 86 let. Jeho bývalí studenti ho vždy zvali na jejich každoroční schůze. Byl znalcem a duší těchto mladých slavností. Slovácko a Valašsko miloval. I když býval nemocen, nikdy nevynechal tuto slavnou poctu a s úsměvem, vtípem a láskou přijel a s bývalými žáky se radoval, jako by to byla jeho veliká rodina.

Nad'a Horák

27. února tomu bylo 37 let co nás opustil náš tatínek František Ulč. S láskou vzpomíná syn Gustav E. Ulč s rodinou.

Msgr. Jiří Reinsberg – IN MEMORIAM

Msgr. Jiří Reinsberg, farář jednoho z nejkrásnějších chrámů Prahy, kostela Matky Boží před Týnem, zemřel 6. ledna 2004. „My, kteří jsme ho milovali a sdíleli jeho víru“, jak praví krátké oznámení ve Zvonu, truchlíme.

Počítám se mezi ty, kdo ho znali a zpráva o jeho úmrtí přináší vzpomínku na kněze a člověka, který se svou povahou, inteligencí a vtípem dovedl dotknout lidského povědomí a duše.

Setkali jsme se asi před dvěma lety v Římě. Náhodou, šťastnou náhodou. V české koleji Nepomucenu. Msgr. Reinsberg tam trávil krátkou dovolenou v místech, která znal z mladých dob svých studií na kněze. My, já a můj syn Paul, jsme měli pronajaté auto. On měl čas. Nabídl nám, že nám bude dělat průvodce, když ho svezeme. Byli jsme po několik dní vystaveni nejenom jeho znalostem historickým a geografickým, ale také jeho osobnosti a vtípu.

Prošli jsme zahradami Villa d'Este, objekty Vatikánu a poseděli v hospůdkách Frascati u skleničky vína a chutné porchetti. Dověděli jsme se o jeho vysvěcení na kněze v Římě, a o tom, jak krátce nato sbalil ruksak a vydal se na jih, kde už byla postupující spojenecká fronta. První vojenský útvar, na který narazil, byla jednotka britského dělostřelectva. Přidal se, a v britské uniformě strávil zbytek 2. světové války.

Druhé, ne už tak náhodné setkání s Msgr. Reinsbergem, bylo v Praze asi před rokem. Přivítal nás, zase Paula a mě, ve svém domě velmi pohostinsky, a nabídl návštěvu Vyšehradu.

Měl jsem po našem pražském setkání vážný úmysl ho pozvat na návštěvu Ameriky. Ale k tomu už nedošlo. Svým odchodem mě předešel. Zůstaly jenom vzpomínky na vzácného člověka, jehož moudrost prohlubuje víru v Boha, ale také úctu k jeho památce.

Minutové nesmysly (One Minute Nonsense)

Anthony de Mello, SJ (pokračování)

Jeden šálek kávy – jedna myšlenka

Vládce pravil: „Je nějaká rada, kterou bys mi mohl dát pro výkon mého úřadu?“

„Ano. Nauč se dávat rozkazy.“

„Jak?“

„Tak, aby je druzí mohli přijímat bez pocitu, že jsou méněcenní,“ řekl Mistr.

Mše svaté v březnu 2004

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
01-Mar-04	Za zemřelého ThDr. Jaroslava Polce	Růžena Bunžová
03-Mar-04	Za Libuši Širokou	A. Benáčková, J. Marešová
04-Mar-04	Za Martu Vašatovou	Růžena Bunžová
05-Mar-04	Za zemřelého Rev. Josefa Novotného a všechny kněze pronásledované komunistickým režimem	Milada Hanak
06-Mar-04	Za Hynka Hromádku	Blažena A. Stránská
07-Mar-04	Za zemřelé rodiče	Miroslav Kašpar
08-Mar-04	Za Annu Chmelovou	Československý club Manhasset
10-Mar-04	Za zemřelé dvě Františky Cahlovy	rodina Sedláčková
11-Mar-04	Za Martu Vašatovou	Anna Benáčková
12-Mar-04	Za Jana Stránského	Blažena A. Stránská
13-Mar-04	Za Oldřicha Benáčka	Libuše Králová
14-Mar-04	Za zemřelé rodiče	děti a vnoučata
15-Mar-04	Za Annu Chmelovou	Československý club Manhasset
17-Mar-04	Za Johana Čipko	Mary Otruba
18-Mar-04	Za zemřelého Jaroslava Hanuše a všechny zemřelé členy Sokola NY	Milada Hanak
19-Mar-04	Za ochranu všech amerických vojáků a koalice v Iráku a Afghánistánu	
20-Mar-04	Za Martu Vašatovou	Libuše Králová
21-Mar-04	Za A. V. Viru	rodina Sikorjakova
22-Mar-04	Za Annu Chmelovou	Československý club Manhasset
24-Mar-04	Za Martu Vašatovou	rodina Krupkova
25-Mar-04	Za nemocného P. Filipa Steinera	rodina Hnizdova
26-Mar-04	Za zesnoulou Marii Kybalovou	Jirina Rysava
28-Mar-04	Za zemřelou rodinu Hrubcovu, Kurkovu a za Libora	Šárka Elahi
29-Mar-04	Za Annu Chmelovou	Československý club Manhasset
31-Mar-04	Za maminku Marii Novákovou	A. Benáčková, J. Marešová

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU MISII:

V minulém období přispěli:

Alžběta a Jan Sikora, Eva a Pavel Vacenovští, Irena Stolařík, rodina Večeřova, Milada Šťastná, Jerome Minister, Růžena Kankrlík, Lucie Chýtil, Gustav E. Ulč, Joseph a Gita Hlavinka, Václav a Marie Solfronk, Lybby Hurdes, Jarda Nehybka, Jana Pecháček, Alena Pokorná, Milan a Eva Fryščák, rodina Bláhova, Štefan Haizel, Frank Blablo, rodina Soykova, Antonín Bartoš, Vlasta Pitra.

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci březnu:

Helena Kořicová 1. března, Rachel Munzar 1. března, Dennis Sikorjak 2. března, Jiří Krátký 7. března, Věra S. Kolasa 11. března, Dagmar Rennerová 15. března, Helen Kiesel 15. března, František Fojtík 17. března, Tony Kočica 20. března, Anna Hnízdová 24. března, Oktávie Muczková 26. března, Věra Křenková 27. března, Anna Benáčková 31. března.

Mše svatá v Národní kapli ve Washingtonu, D.C. bude v neděli 2. května ve 12.15 hod.